Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

14. Aarg. Nr. 24. *Den 15. Septbr. 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Har en Engel fra Himmelen besøgt Jorden i vor Tid?

(Fra „Millennial Star.“

(Fortsat fra Side 324.)

Vi komme nu til den Deel af Johannes' Aabenbaring, som hentyder til den sande og levende Guds Dyrkelse. Dersom nu Menneskene tilbade den sande Gud, vilde ikke Engelen være bleven opfordret til at sige dem, at de skulde „tilbede ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.“ Vi ville gaae endnu videre i vore Undersøgelser og bestræbe os for at udfinde, om Menneskene have dyrket den sande Gud eller ikke. Denne Opgave kan bedst løses ved at gjøre en Sammenligning mellem Israels Gud og den Gud, som Nutidens Christne troe paa. I de Christnes „Troesbekjendelse“ beskrives Gud som et Væsen, der hverken har Legeme, Dele eller Lidenskaber. Nutidens Religionsbekjendere troe tillige, at han er et immaterielt Væsen; men hvorledes stemmer dette overeens med sund Fornuft og den hellige Skrift? De Lærde sige, at man kun kan gjøre analogiske Slutninger, men som vi skue rundt omkring os, kunne vi da opdage nogen Overeensstemmelse eller Lighed med det, som er immaterielt? Ere ikke vi virkelige Væsener? Spise, drikke og indaande vi ikke virkelige Substantser, og boe vi ikke paa en virkelig og materiel Jord? Er det da ikke indlysende, at saadanne Begreber om Guddommen ere en ligefrem Modsigelse mod al sund Fornuft, og ikke det alene, men ogsaa mod al Aabenbaring, hvilket vi nu ville søge at bevise? Udraaber ikke den christne Verden bestandig: „Stor er Guds Kjærlighed til hans Skabninger?“ Er der ikke skrevet, at han elsker Retfærdighed og hader Uret, og at han altid er vred paa de Ugudelige? Hvorledes kan et Væsen, som ikke har Lidenskaber, udvise Kjærlighed, Vrede eller Had, der jo ere Lidenskaber? Det er ligefrem latterligt at antage saadant Noget kun for et Dieblik. I første Mosebog, attende Capitel, er der en Beretning om, at Herren og to af hans Engle besøgte Abra-

ham, da han sad i Døren paa sit Telt i Mamre Lund. De fik toet deres Fødder og spiste, og det vilde være ligesaa fornuftigt at antage, at den Kalv, som Abraham gav det unge Menneske at tilberede, var aandelig, — at Sara lavede aandelige Kager, eller at det var aandeligt Vand, Abraham toede Herrens Fødder i, — som kun et eneste Dieblik at forestille sig, at de Fødder, han toede, vare aandelige, eller at disse hellige Væsener hverken havde Legeme eller Dele. I første Mosebog, to og tredivte Capitel, fire og tyvende til tredivte Vers berettes der, at Jakob brødes med Gud og kaldte Stedets Navn Pnuel, fordi han havde seet Herren Ansigt til Ansigt, og hans Liv var frelst. I Brevet til Hebræerne, første Capitel, tredie Vers, underrettes vi om, at Jesus er hans (Faderens) Herligheds Glands og hans Væsens udtrykte Billede. Jesus havde baade Legeme, Dele og Lidenskaber. Der er ogsaa skrevet, at Gud skabte Mennesket i sit eget Billede, og saaledes kunne vi forstaae, at den Gud, som Menneskeslægten dyrker, er ikke Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, og at de altsaa ikke tilbede den sande og levende Gud, hvilken er det evige Liv at kjende tilligemed Jesum Christum, som han udsendte. Heraf kunne vi indsee Nødvendigheden af Opfyldelsen af den Deel af Johannes Propheti, som lader os forstaae, at en Engel skulde underrette Menneskene om, at de burde tilbede ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.

Men, spørger man, Du har fortalt os, at en Engel har besøgt Jorden, men Du har ikke underrettet os om, for hvem han har viist sig. De Sidste-Dages Hellige bevidne, at Evangeliet er blevet gjengivet til dem ved en hellig Engel, som viste sig for Propheten Joseph Smith og aabenbarede Guds Villie for ham angaaende Oprettelsen af hans Kirke og Rige paa Jorden. Joseph Smiths Levnetsløb giver en fuldstændig omendskjøndt en noget sammentrængt Fremstilling om de Aabenbaringer, der bleve givne til ham og om Udspredelsen og Fremgangen af de Grundsætninger, han lærte. Efterat han gjennem hele sit Liv havde været udsat for Bagtalelse og Forfølgelse, beseglede han sit Vidnesbyrd med sit Blod; men have alle disse Prøvelser kunnet standse dette Folks Fremadskriden? Nei. Herren sandt en Anden til at sætte i hans Sted til at lede dette Folk. Efterat de Sidste-Dages Hellige vare blevne drevne fra Civilisationens Midte, fandt de et Hjem mellem Klippebjergene ved den store Saltsø. Hundreder, ja vi kunne sige Tusinder, forøge aarlig dette Antal. Folk samles til dette Sted fra næsten enhver Nation, og Opfyldelsen af følgende Propheti af Esaias er allerede begyndt: „Og det skal skee i de sidste Dage, da skal Herrens Huses Bjerg være beredt oven paa Bjergene og ophøies over Høiene, og alle Nationer skulle løbe dertil. Og mange Folk skulle gaae, og sige: Kommer, og lader os gaae op til Herrens Bjerg til Jakobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov og Herrens Ord af Jerusalem." (Esaias 2, 2. 3.) Lytter alle I Folk, til hvilke disse Ord skulle komme! Israels Gud er ikke et saadant Væsen, som Menneskene saalænge have beskrevet ham at være; thi see, han har opreist en Prophet i vore Dage for at indføre Tidernes Fyldes sidste og store Huusholdning for at forberede vor Herres og Frelsers Komme for at regjere paa Jorden i tusinde Aar som de Helliges Konge. Israels Gud er en Gud, som aabenbarer sin Villie og vil ikke længere forblive taus for dem, som ville lytte til hans Ord; thi see, han har gjennembrudt

de dunkle og mørke Skyer, i hvilke Jordens Indvaanere have været indhyllede. En Forbindelse mellem Himmelen og Jorden er bleven aabnet, og vil aldrig blive afbrudt igjen, førend alle de gamle Propheters Forudsigelser ere blevne opfyldte, og Guds Kundskab skjuler Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund. Vi indbyde Alle at komme frem uden Frygt for at undersøge og see for sig selv om vort Vidnesbyrd er sandt eller falsk, „thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til.“ Lad de Oprigtige ikke afskrækkes fra at undersøge de Grundsætninger og Lærdomspunkter, som henhøre til de Sidste-Dages Helliges Tro og Gudsdyrkelse, fordi den offentlige Mening er imod dem, thi Guds Hellige og hans Tjenere have i enhver Tidsalder havt Verdens Dom at kjæmpe imod, og have saa at sige maattet svømme mod Strømmen. Jesus siger: „Salige ere I, naar Menneskene tale allehaande Ondt imod Eder for min Skyld,“ men vee Eder, dersom Menneskene tale vel om Eder. Vi bevidne for Eder, at Menneskene falskelig tale allehaande Ondt om os. Latterliggjørelse er det Vaaben, som Satan og hans Haandlangere bruge i deres Bestræbelser for at standse Retfærdighedens og Sandhedens hurtige Fremadskriden. Jesus sagde: „Dersom Nogen vil gjøre hans Villie, som mig udsendte, skal han kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv.“ Den samme Forjættelse bliver nu foreholdt Menneskene. Dersom de have Tro paa Gud og paa hans Søn Jesum Christum, og de ville angre deres Synder ved at omvende sig fra dem, blive døbte af en bemyndiget Guds Tjener, faae Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave ved den samme Myndighed, og de vandre i Oprigtighed for Gud og Mennesker, skulle de kjende, enten vi tale af os selv, eller om disse Grundsætninger ere fra Gud.

Betragtninger over „Mormonismens“ Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star“)

(Fortsat fra Side 345.)

„Mormonismen“ imødekommer alle disse Fordringer derved, at den først og fremmest har fremstillet Menneskets guddommelige Oprindelse og dets evige Egenskaber for Verden.

Af de Lærdomme, som ere fremsatte af Propheten Joseph Smith, lære vi den store og herlige Sandhed, at enhver Mand og Qvinde uden Undtagelse ere den levende Guds Sønner og Døttre og have modtaget deres herlige Egenskaber fra ham; heraf deres vidtomfattende Evner og unættelige Higen. Istedetfor, hvad man antager, at Menneskene skulde have fælles Oprindelse med Dyrene, som „døe og tilintetgjøres,“ er det forenet med Guddommen og sammenknyttet til Aandernes Fader ved et langt stærkere Baand og et, der i Sandhed er af den samme Beskaffenhed, som det, der knytter os til vore jordiske Forældre. Herfra skriver sig Menneskets Slægtskab med det Evige og Ophøiede.

Paa denne Maade lære vi den ligefremme Sandhed, at alle vore Evner til at kunne frembringe, erhverve og bestyre, og hvilke bestandig ere i Virksomhed, skjøndt i en mindre Maalestok, kun ere ligesom en Gjenpart af den Magt, som Skaberen udøver i det uendelige Rum, og at de ere Kimer og Spirer af hans guddommelige Væsen, og hvilke søge at udvikle sig. Heraf kunne vi forstaae Mangfoldigheden af og Hensigten med disse Evner. Vi see saaledes, at Hjertets sande Tilbøieligheder, al naturlig Tragten efter Ære og al vor Higen og Stræben er grundet paa vor ophøiede Natur, hvilken vi have modtaget af ham, ligesom alle disse Evner ere evige og uadskillelige fra vort uendelige Væsen, istand og bestemte til at udstrækkes og udvikles i det Uendelige under den Almægtiges Veiledning, indtil han, vor store Fader, bliver forherliget formedelst sine Børns Fuldkommenhed i enhver Henseende, — og følgelig er dette Aarsagen til, at al denne Higen og Tragten allevegne rører sig i Menneskets Bryst. Tillige lære vi den Sandhed, der er saa skikket til at udvide Sjælen, at Jesu Christi Evangelium (af hvilket blot de første Grundsætninger ere blevne aabenbarede til Menneskene) er den store og evige Videnskab, som lærer os, hvorledes Menneskets ophøiede og herlige Væsen kan forædles og herliggjøres.

Men nu kunde det Spørgsmaal fremsættes: Dersom Mennesket har en saa stor Herkomst og uindskrænkede Egenskaber, at det under den Almægtiges Veiledning (paa Betingelse af en nøiagtig Lydighed til ethvert af Evangeliets Grundsætninger) er istand til at stige opad, indtil det fylder Himlene med den Herlighed, der udstraaler fra dets Fader, hvorfor er det da nu i en saadan Verden som denne, hvor det er forenet med det Jordiske og Forgjængelige og omgivet af Synd og Nedværdigelse? Svaret er i Korthed dette: Vi ere blevne underrettede om, at vi ved den Almægtige, som i de hellige Skrifter kaldes Aandernes Fader, fik vor første Tilværelse i en anden Verden; men vort Væsen kunde ikke blive fuldkomment eller beredt til at nyde de Velsignelser, hvortil vi vare bestemte, uden at Aanden forenedes med et Legeme, og en passende Verden, paa hvilken vi kunde opholde os og udvikle vore Evner, blev frembragt. Derfor blev Jorden dannet, da dens „Hjørnestene" lagdes, om hvilket der siges, at „Morgenstjernerne sang tilsammen og Guds Sønner jublede af Glæde." (Job. 38, 7.)

Alle disse Guds Sønner og Døttre, af hvilke enhver bar Spiren hos sig til alle deres store Faders Egenskaber, behøvede Erfaring i en Verden, hvor der existerede baade „Godt og Ondt," for at de kunde blive prøvede og underviste om Beskaffenheden af de Evner og Kræfter, som vare dem anbetroede, og de paa samme Tid tillige kunde blive bekjendte med de forskjellige og modstridende Elementer, som de vare bestemte til engang at controllere, dersom de forbleve lydige til Faderens Love. Derved vilde ogsaa det Ondes Følger og Afvigelsen fra de evige Sandheder, om det var nødvendigt, vises for deres Øine og præges paa deres Sind ved bitter Erfaring, saa at, naar de kom til at gjøre Brug af deres Handlefrihed i Evigheden, (mod hvilket deres korte Prøvetid paa denne Jord sammenligningsviis kun er et Dieblik) de da kunde have Lydighed til deres himmelske Fader saa at sige indflettet i deres ganske Væsen og indpræget der, ved hvad de havde seet og følt. Dette er Aarsagen til, at den Tingenes Tilstand, som vi nu befinde os i, er nødvendig.

For at disse Aander, der vare Guds Afkom, kunde faae den fuldkomneste Opdragelse, blev der besluttet, at de skulde „gaae ned under alle Ting" og iføres Le-

gemer af det groveste Slags, i hvilke celestiale Aander boe. Dette er Grunden, hvorfor vi have vore nærværende svage, foranderlige og dødelige Legemer. Tillige blev der bestemt, at ligesaa hurtigt som Jordens Beboere overvandt deres egne Svagheder og bleve deelagtige i de Egenskaber, der høre Gud til, ved at være lydige til den Hellig-Aands Paamindelser, vilde ogsaa deres himmelske Fader staae dem bi og hjælpe dem endnu videre fremad, og de skulde endelig blive opreiste for at nyde en bedre Tilværelse. Herpaa grunder sig Læren om en celestial Opstandelse til Udødelighed.

Døden eller en Omskiftelse, der havde den samme Virkning, var bestemt for alle Mennesker; thi uden den kunde denne Prøvestand ikke ophøre, ligesaa lidt som de da kunde undflye de Tabernakler, hvori de nu ere fængslede, og hvilke ere udsatte for Sygdom og Død; ei heller kunde Aanden da have erholdt et andet Legeme, der var forherliget, fornyet og bedre skikket for dens større Intelligence og høiere Egenskaber. Tillige blev der bestemt, at opstandne Væsener paa denne Jord, hvilken ogsaa den Almægtige skulde forandre, luttre og ophøie, for at den kunde blive et passende Opholdssted for dem, skulde faae en endnu høiere Skole iblandt sig, hvor de under Faderens Opsyn skulde lære Udødelighedens store Videnskab, hvorledes de kunde vedblive at leve evindeligen og altid gaae fremad til større Magt og Herlighed.

Men for at Menneskene kunde faae en fuldkommen Leilighed til at vise, at de vilde vælge Retfærdigheden for dens egen Skyld uden at erindre den forrige herlige Tilstand for at anspore dem, blev der besluttet, at Erindringen om deres forrige Tilværelse skulde borttages, og at blot saa meget derom skulde blive aabenbaret for dem, som det var nødvendigt for at forstaae den Stilling, de indtog med Hensyn til Himlene, saa at de fornuftigviis kunde forarbeide deres Saliggjørelse.

Det blev antaget, at de samme evige Grundsætninger, paa og i hvilke de høiere Verdeners Lyksalighed er grundet, og ved hvilke den samme himmelske Fader regjerer sit Væsen, ogsaa engang enten i Kjødet eller i Aandeverdenen skulde aabenbares som et Evangelium til at veilede, opdrage og frelse Menneskene, medens den Hellig-Aand, som udgaaer fra Faderen, skulde bære Vidnesbyrd i deres Hjerter om dets Sandhed, og dersom de vilde adlyde dets Love, skulde den tydeliggjøre dets Principer for dem og vise dem den Storhed og Herlighed, hvilken de vare bestemte til at opnaae, og disse Vidnesbyrd skulde gives dem i Forhold til deres Beredvillighed til at adlyde Aandens Paamindelser, indtil Overbeviisningen om et celestialt Liv skulde brænde i deres Hjerter og være ligesaa sikker for de indvortes Sandser, som Solens Lys er for Øiet eller en Vens Røst for Øret.

For at disse Aabenbaringer og Sandheder skulde komme til Menneskene paa en passende Maade, og som tillige var overeensstemmende med Himmelens Værdighed, var der bestemt, at naarsomhelst saadanne Sandheder skulde forkyndes, skulde dette skee ved Mænd, der havde modtaget deres Myndighed direkte fra Himmelen, og hvilke skulde være fulde af Inspirationens Aand, dersom de forbleve trofaste i deres Kald, og dette for at Evangeliet kunde blive forkyndt ved den samme Aand, ved hvilken det blev modtaget ovenfra, saa at dets Love ikke skulde adlydes i Blinde, hvorved den guddommelige Velsignelse selvfølgelig vilde udeblive. Derfor har heller ikke det, der har Hensyn til Gud, nogensinde været forstaaet af Menneskene, und-

tagen naar han har havt et Folk paa Jorden, som har været ledet og styret ved guddommelig Aabenbaring.

I Forbindelse med at „Mormonismen" fremsætter Læren om Menneskets guddommelige Oprindelse og høie Bestemmelse, lærer den os ogsaa, at Retfærdighed samt Hjertets og Aandens Reenhed alene vil vise sig at være en fast Grundvold til at skride fremad til den Storhed og Herlighed, som vi have hentydet til. Derfor kan Ingen opnaae den celestiale Tilværelse, med mindre han forsager det Onde og giver dem, som han har forurettet, Opreisning, idet han holder fast ved Retfærdighed og Sandhed, og for de Synder, som han ikke kan give Opreisning for, maa han tage sin Tilflugt til Evangeliets Ordinancer, hvorved han vil erholde Syndernes Forladelse formedelst Lammets Blod, dersom disse hans ydre Handlinger ere ledsagede af Tro.

Saadanne behøve en uendelig Bistand af deres himmelske Fader. Der er givet dem et herligt Vidnesbyrd i deres Hjerter om deres guddommelige Herkomst, hvilket er et større Beviis end alle andre tilsammentagne. For Saadanne har der stedse været en viid Mark aaben til at erhverve sig Kundskab formedelst den Hellig-Aands Aabenbaringer, og det for at de kunde lære at udøve de Grundsætninger, ved hvilke vor himmelske Fader regulerer sin Tilværelse gjennem uendelige Evigheder.

Her er altsaa Grundsætninger, som hæver Jesu Christi Evangelium til dets herlige Standpunkt, medens de paa samme Tid fremstille vor Herkomst og Bestemmelse for os tilligemed Menneskets umættelige Higen og Tragten efter Kundskab og Magt — Grundsætninger, som ere værdige, hvad vi føle og vide, at vi ere. Her er Nøglen til Hemmeligheden, hvorfor Mennesket er begavet med de forskjellige Evner, hvorved det i saa høi Grad bærer Guddommens Præg; her er Aarsagen til dets ædle Ærgjerrighed, som aldrig kan tilfredsstilles; her er Opløsning paa den Gaade, hvorfor vi ere omgivne af saa meget Ondt — en Lære, som vederqvæger og styrker os samt opretholder os under Livets Prøvelser og indgyder os et saadant Haab i vore Sjæle om det Tilkommende, at vi blive fulde af Lov og Priis. Den, der er Ophav til disse Grundsætninger, maa være fuld af Kjærlighed til Mennesket og have en fuldkommen Kundskab om dets hele Væsen. Ingen uden Gud, som er fuld af Godhed og Barmhjertighed, kunde have givet Menneskene Grundsætninger, der vare saa overeensstemmende med deres Natur. Vi have daglige Beviser paa hans Godhed, som endog nedlod sig til at tilfredsstille vore ydre, grovere Sandser.

Naar vi betragte Verden og skue tilbage paa Menneskeslægtens Historie, enten denne er optegnet i Bibelen eller i menneskelige Værker, hvor tydeligt og letfatteligt forekommer da ikke Alt, naar det bliver seet i dette Lys!

Fordi Mennesket bærer Spiren i sig af hans Egenskaber, som er over Alle, er det ogsaa uafhængigt i sit Væsen. Det leer ad Fængselsmurene, trodser Ilden og modtager hellere Martyrkronen, end det lader sig berøve sin frie Villie, og derfor søger det bestandig at hæve sig mod det Høie, for at naae det Skjønne, Sande og Hellige.

Fordi Mennesket er af guddommelig Herkomst og er bleven til formedelst Faderens Skabermagt og er opfyldt af Kjærlighed til det Store og Ophøiede, er det ogsaa gjennemtrængt af Følelser for hans Gjerninger i den naturlige Verden.

Da Mennesket er „Guds Afkom," (Ap. Gj. 17, 28.) er dets Legeme skabt i hans Billede; da det er af den samme Natur, som han, kunde den Almægtige

vandre og tale med vore første Forældre, „da Dagen blev kjølig." (1ste Mosebog 3, 8.)

Da Mennesket er af samme Natur, som Gud, kunde Moses tale med ham, „ligesom en Mand taler med sin Næste," kunde bevæge ham til at afstaae fra sin „brændende Vrede" og formilde ham formedelst Barmhjertighedens medlidende Røst, ligesom David kunde være en Mand efter Guds eget Hjerte, og Hebræeren Abraham kunde af den samme Grund være hans Ven.

Paa Grund af dette Slægtskabsforhold mellem Mennesket og dets Gud, ansaae den Almægtige Petrus og de elleve andre Apostler for skikkede til at anbetroes det store Ansvar at have Nøglerne til Himmeriges Rige paa Jorden, saa at hvad de bandt eller løste her, vilde ogsaa være anerkjendt i Himmelen. Paa Grund af dette nære Slægtskabsforhold og Lighed i Væsen kunde Jesus, den almægtige Gud, tilbringe et Liv af over tre og tredive Aar iblandt Menneskene, med hvilke han spiste og drak, ligesom han omgikkes dem samt paatog sig og følte fuldkomment vore Lidelser og bar vore Sorger. Derfor kunde han ogsaa uden at gjøre Vold mod sin guddommelige Natur blive undfanget af en Jomfru og komme til Verden paa samme Maade som andre Mennesker.

Paa Grund af denne Ensartethed i Væsen, har Herren ladet udraabe for vore Øren: „Værer derfor fuldkomne, ligesom Eders himmelske Fader er fuldkommen!" (Math. 5, 48.) Endelig vil af den selvsamme Aarsag de Love, hvorefter Guddommen regjerer sig selv, ogsaa være passende for os og ere os givne af Herren.

Læren om Menneskets guddommelige Herkomst hæver det Mørkhedens Dække, som fordunkler vor Sti og indhyller vor høie Bestemmelse, medens der ere mangfoldige, forskjellige Beviser, der stadfæste den. Sandheden af denne Lære sees i de ophøiede Begreber, uhyre Anstrængelser og den store Tragten efter Ære, som have givet sig tilkjende i Løbet af sex tusinde Aar, ligesom den ogsaa finder Bekræftelse i Menneskets eget Indre og i de guddommelige Aabenbaringer, der ere givne i de forskjellige Tidsaldere. De Øiemed, den Almægtige havde, hvilke vare fastsatte og bestemte paa een og samme Tid og tilsigtede det samme Maal, komme paa eengang, og det ufattelige Slægtskabsforhold mellem Gud og Mennesket bliver nu aabenbaret, tydeligt og fornuftigt. Med Bestemthed og som Noget, der er fornuftigt og tilsigter et vist Øiemed, kommer nu ogsaa Herrens Forjættelse frem i det samme Lys — om „Throner, Herredømmer, Værdigheder og Magter." Ligesaa tydeligt og eftertrykkeligt er der givet os det Løfte, at vi skulle blive Jesu Christi Medarvinger, medens vi nu kunne læse disse herlige Ord som en Virkelighed: „Den, som seirer, vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom jeg har seiret, og sidder hos min Fader paa hans Throne." (Aab. 3, 21.) Der ligger i dette Guds Tilsagn et Beviis for at Evangeliets Formaal og Forjættelser ere Virkeligheder. I modsat Fald vilde de være urimelige — store Ord uden Mening.

Men der kan indvendes: „Hvor stor er ikke Afstanden mellem Mennesket og dets Gud! Ja Afstanden er visselig stor; men naar vi sammenligne det lille, søvnige, sig ubevidste og hjælpeløse Væsen, som vi kalde et nyfødt Barn, hvilket ikke er istand til at bevæge sit eget Hoved eller udtale et eneste Ord — med Manden, der bevæger sig i sin fulde physiske Kraft og sine udviklede Aandsevner, saa er ogsaa Forskjellen overordentlig. Men, o Mirakel! Det lille Barn bliver en Mand,

som opfører Templer og sammenbinder Nationer ved Hjælp af Telegraphtraade.

Ja, Menneskets guddommelige Herkomst er indskrevet i ethvert Bryst og sees i den rastløse Higen, der bestandig raaber: „Fremad, fremad til nye Seire, ny Ære, nye Opdagelser og nye Midler til at tilfredsstille denne Tragten." Man hørte, at Mennesket selv erkjendte sin høie Oprindelse derved, at det troede paa sin Udødelighed, forend Jesu Rost hørtes paa Jorden, og denne Sandhed blev stadfæstet, tydeliggjort og forherliget ved de Grundsætninger og Forjættelser, han gav Menskene.

Dette Lærepunkt er saa at sige indplantet i vor Natur. Af alle Troesformler angaaende vor første Oprindelse er dette den eneste, som er i fuldkommen Harmoni med vore Aandsevner og Tilbøieligheder; alene af denne Grund er den os værdig. Denne Lære forekommer os saa naturlig, saa behagelig, saa god og saa sand, at vi føle, at den tilhører os, ligesom Lyset tilhører vore Dine og var ligesaa vel bestemt for os som Viindruens Saft til en behagelig Drik. Saameget om dette Lærdomspunkt. Hensigten med denne Grundsætning af „Mormonismen" er endvidere at ophøie og forædle det gode Menneske; thi hvem vil vel ringeagte og synde imod en saadan Fader? Denne Tanke virker paa vor Æresfølelse og tilskynder os at blive gode og ære en saa høi Herkomst; — det forøger vor Kraft, fordi det giver os Tro paa vor Storhed og bestandige Fremadstriden; — det bringer os til at fatte en alvorlig Beslutning at blive gode, da vi vide, at vor guddommelige Fader kun vil ære os i Forhold til den Grad, i hvilken vi ere i Besiddelse af hans Egenskaber, — og endelig gjør den os tilfredse med Livet ved at vise os, at den Kummer og Møie, som vi maae gaae igjennem i denne vor Tilværelse, er nødvendig for at vi kunne opnaae Erfaring, og er endvidere beregnet paa at berede os til at nyde en høiere Tilværelse. Med andre Ord: Denne „Mormonismens" herlige Grundsandhed er passende for vore Attraaer; den tilfredsstiller, udvikler, oplyser og herliggjør Menneskets Aandsevner og beviser saaledes, at den er en himmelsk Sandhed, der er sendt til Menneskene af den samme Gud, som dannede Jorden for vore Fødder og Lyset for vore Dine.

Denne Læresætnings herlige Virkninger paa Alle, som udøve en virksom Tro paa den, dens Afpassen efter vor Aands Tilbøeligheder og Behov og dens Overeensstemmelse med det, vi see hos Andre og føle hos os selv, giver os det første Beviis eller Kjendetegn paa „Mormonismens" Guddommelighed.

I det foregaaende Capitel bestræbte vi os for at bevise „Mormonismens" Guddommelighed ved at vise, at den fremstiller saadanne Betragtninger angaaende vor Herkomst, som ere overeensstemmende med Sjælens Egenskaber. I dette Capitel ville vi endvidere forsøge paa at bevise, at „Mormonismen" er Skaberens Værk, idet vi henlede Opmærksomheden paa, hvor nøie dens Fremstilling om Menneskets Udødelighed er passende og skikket for vort aandelige Væsen.

Vi ville først søge at forvisse os om Beskaffenheden af den Udødelighed, som Mennesket ifølge sin Natur gjør Krav paa.

Vi ansee det for tydeligt, at Mennesket behøver en Religion, hvis Forhaabninger og Forjættelser ikke alene virke paa dets Følelser for Religiøsitet, men paa enhver af dets Evner og Egenskaber.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Nødvendigheden af Aabenbaring.

Den hurtige Fremgang af Evangeliets Udbredelse i disse sidste Dage, de Tusinder af Troende, der aarlig indsamles til Zion, Udviklingen af sammes Hjælpekilder og den Stilling, vi som et Folk begynde at indtage, burde være Gjenstand for alvorlige Overveielser for alle dem, der interessere sig for Menneskeslægtens Bedste og bestræbe sig for at fatte Maaden, hvorpaa saa store Resultater bevirkes. Man skulde antage, at det vilde være let for oplyste Mænd at komme til en rigtig Slutning angaaende de rette Aarsager til Fremgangen af det Sidste-Dages Værk. Alligevel finde vi, at de Fleste dømme det at være Virkninger af Bedrageri, da de derimod, dersom de vilde betragte Sagen i det rette Lys, vilde komme til den Slutning, at den Enighed, hvormed alle vore Foretagender udføres, er den fornemste Aarsag til Værkets Fremgang. Dog ville vi indrømme, at denne Enighed kommer af Kjærlighed og Lydighed til de guddommelige Grundsætninger, som vi lære. „Enighed er Magt" og den eneste Grundvold, hvorpaa man med Haab om Fremgang kan bygge noget Samfund, være sig i politisk, social eller religiøs Henseende. Det er Mangel paa Enighed og Kjærlighed, som har sønderrevet Verden og adskilt Menneskene i Partier og Sekter. Enhver Instruktion, som er kommen fra Gud til Menneskene, har havt det Øiemed at forene dem til Eet, og naarsomhelst Evangeliet har faaet et fast Fodfæste hos de Troende, har Enighed stemplet ethvert af deres Foretagender, og Splid og Tvedragt er ophørt iblandt dem. Det tilkommer de Hellige at handle saaledes, at Verden kan see, at de ere af eet Hjerte og eet Sind, hvilket ogsaa var Kjendetegnet paa Jesu Efterfølgere i forrige Dage. Jesus selv i alle sine Lærdomme bestræbte sig for at lægge dette paa Disciplenes Sind, og bad tillige til sin himmelske Fader, at han vilde fylde deres Hjerter med dette herlige Princip. „Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle troe paa mig, paa det de maae Alle være Eet, ligesom Du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at og de skulle være Eet i os, at Verden kan troe, at Du har udsendt mig. Og jeg har givet dem den Herlighed, som Du har givet mig, paa det de skulle være Eet, ligesom vi ere Eet. Jeg i dem, og Du i mig, paa det de skulle være fuldkommede til Eet, og at Verden kan kjende, at Du har udsendt mig og elsket dem, ligesom Du elsker mig." (Joh. 17, 20—23.)

Dette er det store Resultat, som følger af Lydighed til Rigets Evangelium, hvilket vil vorde prædiket efterhaanden for alle Stammer, Tungemaal og Folk, forene og udsamle de Troende til en ny Nation, der vil gjøre Guds Villie og forberede Indførelsen af Millenniet, som en Opfyldelse af Herrens Ord til Enoch: „Dagen skal komme, at Jorden skal hvile, men førend den Dag skal Himmelen formørkes, og Mørkets Slør skal bedække Jorden, og Himmelen skal rystes og Jorden ogsaa, og stor Trængsel skal være iblandt Menneskenes Børn, men mit Folk vil jeg bevare; og

Retfærdighed vil jeg sende ned fra Himmelen, og Sandhed vil jeg bringe frem fra Jorden for at bære Vidnesbyrd om min Eenbaarne, hans Opstandelse fra de Døde, ja ogsaa alle Menneskers Opstandelse; og Retfærdighed og Sandhed vil jeg lade rense Jorden, ligesom ved en Vandflod, for at udsamle mine egne Udvalgte fra Jordens fire Hjørner til et Sted, som jeg skal berede, — en hellig Stad, at mit Folk kan omgjorde deres Lænder og skue fremad til Tiden for min Ankomst; thi der skal mit Tabernakel være, og den skal kaldes Zion, et nyt Jerusalem. Og Herren sagde til Enoch: Da skal Du og hele din Stad møde dem der, og vi ville modtage dem i vort Skjød, og de skulle see os, og vi skulle omfavne hverandre og kysse hverandre. Der skal min Bolig være, og det skal være Zion, som skal komme frem fra alle mine Skabelser, og Jorden skal hvile i et Tidsrum af tusinde Aar."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1840. (Fortsat fra Side 365.)

Militsen indqarterede sig tvertimod Statens Love og Constitution paa de Landeiendomme, der tilhørte det Folk, som i Almindelighed kaldes Mormoner. Jeg bevidner herved, at dette er en sandfærdig Beretning.

Owen Cole.

Beediget for C. M. Woods, Skriver i Kredsretten.

Quinci i Illinois den 17de Marts 1840.

Jeg Ezekiel Maginn bevidner herved, at jeg i Aaret 1838 var Borger i Staten Missouri og var da Dienvidne til følgende Voldshandslinger: Først saae jeg Militsen, der var sammenkaldt ifølge Gouvernør Boggs Udryddelsesordre, gaae ind i Lyman Wights Huus og tog derfra en Seng og Sengklæder, Puder og Kjøkkentøi, hvilket er mig personlig bekjendt at være hans Eiendom.

Ezekiel Maginn.

Beediget for C. M. Woods, Skriver i Kredsrdtten i Adams County.

Qvinci, den 17de Marts 1840.

Jeg Addison Green bevidner herved, at medens jeg i Oktober Maaned 1838 gik fredeligt paa Landeveien i Ray County i Staten Missouri, blev jeg overfalden og tagen til Fange af ti bevæbnede Mænd, der fratoge mig et dobbeltløbet Gevær tilligemed min Eqvipage, idet de truede med, at de vilde slaae min Hjerne ud og svore, at dersom jeg var Mormon, vilde de dræbe mig uden videre Omstændigheder. De havde forhen været i min Bolig og taget min Hest tilligemed Sadel og Bidsel. Alt blev derpaa bragt ind i Skoven omtrent en Miil til Bogarts Leir.

Jeg blev holdt som Fange til den næste Morgen; da lode de mig gaae, men jeg har ikke faaet Noget tilbage af min Eiendom, der havde en Værdi af eet hundrede og halvtredsindstyve Dollars.

A. Green.

Beediget for John H. Holton, Notarius Publicus.

Da jeg John R. Green gik fredelig paa Landevien i Selskab med nogle af

mine Naboer, blev en af dem, en ung Person ved Navn O'Banison, nedskudt ved min Side af en Flok Pøbel, og strax derefter fyrede de atter paa os, hvorved endnu To bleve dræbte og Flere saarede. Dette skete i Staten Missouri omtrent den 25de Oktober 1838, og jeg bevidner herved, at det er Sandhed ifølge min bedste Kundskab.

John P. Green.

Beediget for John H. Holton, Notarius Publicus.

Dette er til at bevidne, at jeg Asael A. Lathrop, var Borger i Staten Missouri paa den Tid Uenigheden mellem det Folk, der kaldes Mormoner, og nævnte Stads Indbyggere brød ud, og jeg giver her, saa vidt jeg kan erindre, en Beretning om det, jeg kom til at være Vidne til.

Jeg nedsatte mig i Sommeren 1838 i Caldwell County i Missouri, hvor jeg kjøbte Land og opførte Bygninger. I Efteraaret tilkjøbte jeg mig Brugs- og Forkjøbsretten til hvad man kalder „East Fork" ved Grand River tilligemed en stor Besætning af Qvæg, Heste, Faar og Sviin. Dette Sted var beliggende noget over tredsindstyve Mile (engelske) fra ovennævnte County, hvor jeg først boede, og hvorfra jeg flyttede til sidstnævnte Stad, idet jeg antog, at jeg havde Fred med alle Mennesker, men jeg fandt ved sørgelig Erfaring, at jeg var omringet af Fjender; thi medens jeg i Efteraaret 1838 var hjemme hos min Familie, blev jeg af en Mand ved Navn James Welden underrettet om, at Indbyggerne i Livingston County havde afholdt et Møde i Doktor Willam P. Thomsens Huus, hvilken boede i den beboede Deel af nævnte County, for at tage Forholdsregler i Henseende til det Folk, der kaldes Mormoner.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Om Aftenen den 2den i denne Maaned ankom der omtrent 1800 Slesvigere, deriblandt omtrent 700 Damer, til Kjøbenhavn. De bleve her festligt modtagne, hvilket ogsaa var Tilfældet paa de forskjellige Stoppesteder paa deres Reiseroute. Under deres korte Ophold her var der foranstaltet flere Festeviteter, der havde et høitideligt Præg. De afreiste herfra den 6te og 7de dennes.

Tydskland. Choleraen er ifølge Beretninger i tydske Blade udbrudt i Nürnberg.

Italien. Choleraen raser paa flere Steder i Italien, især i San Severa og Ancona. Fra sidstnævnte Stad skrives under 15de August: „Vor Befolkning er ved Choleraen smeltet sammen til en Trediedeel; man kan tidt gaae i længere Tid omkring i de ellers overfyldte Gader, forend man træffer paa et Menneske. Saagodtsom ikke et eneste Huus er blevet forskaanet for Sygdommen, og endnu vedbliver den at rase. Choleraens Aftagen, der anmeldtes i Bulletinerne, beroer paa en Illusion; thi de Døde af Militairet, Marinen og i Fængslerne opføres ikke paa Bulletinerne. En Vogter paa Kirkegaarden forsikkrede mig, at han endnu hver Nat modtog 110 til 120 Lig, og at Antallet de værste Dage havde oversteget 200. I Om-

egnen af Ancona ere ogsaa mange Mennesker døde. Alt, hvad der kunde flygte, er flygtet. Man seer heraf, at Epidemien i Ancona har raset endnu værre, end det angives i de offentlige Blade. En Tredie deel af Anconas Befolkning er 15—16,000 Individer, hvortil kommer 8,000 Mand Tropper, og af disse 24,000 Mennesker bortriver Døden daglig mellem 100 og 200.

Ifølge Beretninger fra Catania skal et meget stærkt Jordskjælv have fundet Sted i Trecastigue, og Ætna skal have aabnet et Krater paa samme Sted som i Aaret 1852.

Spanien. I Spanien synes Choleraen at gribe om sig. Havnene Barriana og Carthagena er blevne erklærede for smittede.

Rusland. Tammerfors i Finland er blevet hjemsøgt af en stærk Ildebrand. Omtrent en Femtedeel af Staden ødelagdes, og den anrettede Skade er betydelig.

Tyrkiet. Man paastaaer, at Choleraen har bortreven 80,000 Mennesker i Konstantinopel.

Fra Jerusalem, hvor Choleraen raser meget heftigt, er der udstedt et Opraab om Hjælp til de israelitiske Menigheder i Europa.

Choleraen i Ægypten har krævet et betydeligt Antal Offre; den officielle Angivelse i runde Tal er følgende: I Alexandrien, som har 200,000 Indvaanere, døde 12,000, i Kairo med 400,000 Indv., 30,000, i det øvrige Ægypten 40,000, i det Hele taget 82,000 Mennesker i Løbet af 40 Dage.

Ostindien. Ifølge en Skrivelse fra Bombay af 23de griber Choleraen stærkt om sig i Centralindien, navnlig i Distrikterne Nassingpur og Sioni, hvor hele Landsbyer siges at være uddøde. Sommerheden har været ganske overordentlig, og mange Soldater ere blevne et Offer for Solstik.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

34
/